

Betty G. Birney

Spuri

és a nagyvilág

Betty G. Birney

SPURI **ÉS A NAGYVILÁG**

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2009

*Férjemnek, Franknek,
aki már volt Brazíliában, tudja az Egyesült Államok összes
tagállamának fővárosát, és képes egy ujjal egyensúlyozni
egy seprűt.*

1. Mrs. Brisbane visszatér

Ma volt életem legszörnyűbb napja. Ms. Mac elhagyta a 26-os osztálytermet, sőt az egész Longfellow Iskolát. Méghozzá végleg, s ez maga a végzet.

Ráadásul Mrs. Brisbane visszatért. Én pedig a mai napig még csak nem is sejtettem, hogy Mrs. Brisbane egyáltalán létezik. Én mázlista.

Csak azt szeretném tudni: hogy tehette ezt velem Ms. Mac? Hisz jól tudta, hogy hamarosan el fog menni – nélkülem! És persze azt is, hogy Mrs. Brisbane visszatér a 26-os terembe, és rám száll.

Még mindig kedvelem – na, jó, *szeretem* – Ms. Mac-et. Jobban, mint bármely más embert vagy hörcsögöt ezen a világon. De akkor is: hogy gondolta ezt?

– Sok mindent megtanulhatsz önmagadról, ha gondot viselsz valaki másra – mondta, amikor hazafelé hozott. – Te is megtanítasz majd a lurkóimnak egy-két dolgot.

S ezt komolyan is gondolta, bár nem hiszem, hogy tisztában volt a következményekkel.

Soha többé nem fogok neki kunkogni. Persze lehet, hogy többé nem is látom őt, mert ELMENT-ELMENT-ELMENT – de ha egyszer mégis visszajönne, még csak rá se fogok nézni. (Tudom, hogy ez most butaságnak tűnik, de nehéz értelmesen kifejezni magad, ha összetörték a szívedet.)

Másrészt viszont, amíg Ms. Mac meg nem érkezett, a Kedvenkert kisállat-kereskedésben nem várt rám nagy karrier. Egész nap csak üldögéltem, és néztem a többi szőrös jószágot, akik az enyémhez hasonló ketrecekben kuksoltak. Bár meg kell hagyni, jól tartottak minket: rendszeres étkezés, tiszta ketrecek, andalító zene mindennap.

A muzsikát olykor csak Carl, az alkalmazott zavarta meg, mikor telefonon beszélt:

– Nyitva 9-től 9-ig, a hét minden napján, az Ötödik utca és az Alder sarkán, a Tejbüfé mellett.

Emlékszem, attól féltém, hogy sosem fogom meglátni sem az Ötödik utcát sem az Aldert, még kevésbé a Tejbüfét. Néha láttam emberi szemeket és orrokat (s azok nem mindig voltak *elég* tiszták), amikor tulajdonosaik bekukucskáltak az üvegen. De ennél soha nem jutottunk tovább. A gyerekek alig várták, hogy közelebbről is láthassanak, de a szüleiknek mindig más ötletük támadt.

– Gyere, nézzük meg inkább a halakat, Cornelia. Olyan szép színesek, és sokkal könnyebb gondozni őket, mint egy hörcsögöt – mondta az egyik anyuka. Máskor meg:

– Nem, nem, Norbert. Nézd meg inkább ezeket az aranyos kiskutyákat! Tudod, a kutya az ember legjobb barátja...

Nekünk hörcsögöknek, ugróegereknek, tengerimalacoknak ez a sors jutott. Sosem voltunk olyan népszerűek, mint a halak, a macskák vagy a kutyák. Úgy sejtettem, hogy örökké

a Kedvenckertben fogom húzni az igát, akarom mondani, hajtani a kereket.

Ám amikor hat héttel ezelőtt Ms. Mac kilépett velem a bolt ajtaján, az életem GYORS-GYORS-GYORS iramban megváltozott. Láttam az Ötödik utcát! Láttam az Aldert! Láttam a Tejbüfét, és előtte egy kötényes tehenet!

Amikor Ms. Mac belépett a Kedvenckertbe, én épp szunyókáltam, hisz nappal volt. S mint köztudott, mi hörcsögök inkább éjjel virgoczkodunk.

– Halihó! – ébresztett fel egy bársonyos hang. Mikor kinyitottam a szemem, élénk fekete hajfürtök rengetegét láttam magam előtt. Meg egy hatalmas, boldog mosolyt, valamint óriási, sötét szemeket. Ráadásul a látogatómnak almaillata volt, úgyhogy első látásra beleszerettem.

– Milyen szépen ragyog a szemed! – mondta.

– Ez a bók inkább téged illet – válaszoltam. Persze, mindez csak „kunk-kunk-kunk”-nak hallatszott, ahogy általában. Ms. Mac kinyitotta a pénztárcáját, amit hatalmas kék és rózsaszín virágok díszítettek.

– Őt kérem – mondta Carlnek. – Úgy látom, ő a legokosabb és legcsinosabb hörcsög a boltban.

Carl erre épp csak morgott valamit. Azután Ms. Mac kiválasztott egy kényelmes ketrecet. Na, jó, nem azt a háromszintes pagodát, amit kinéztem magamnak, de egy *igazán* szép ketrecet.

Barátaim bátorító kunkogása közepette – hiszen a legpirinyóbb fehér egértől a szundikáló csincsiláig mindenki el akart köszönni tőlem – hamarosan nagy reményekkel telve elhagyhattam a Kedvenckertet.

Pár perccel később már az utcán hasítottunk Ms. Mac ragyogó sárga autójában! (Ő ugyan Bogárnak hívta, de én

láttam, hogy valójában autó.) Aztán lépcsőztünk is, egészen fel a lakásáig! Utána almát ettünk! És tévét is néztünk! És hagyta, hogy a ketrecemen kívül szaladgáljak! Sőt, saját nevet is kaptam: így lettem Spuri. Ezután mesélt nekem a 26-os teremről, ahová másnap reggel megyünk.

– Mivel te egy nagyon értelmes hörcsög vagy, aki hamarosan iskolába fog járni, kapsz tőlem egy kis ajándékot – mondta Ms. Mac.

Ekkor egy kicsi noteszt és egy hozzá illő kicsi ceruzát vett elő.

– Ezeket egy bababoltban vettem – magyarázta, majd eldugta az ajándékaimat a tüköröm mögé, ahol senki más nem láthatja, csak én.

– Természetesen idő kell hozzá, hogy megtanulj írni és olvasni – folytatta. – Te azonban okos vagy, és én tudom, hogy hamar felzárkózol majd az osztályhoz.

Persze azt nem tudhatta, hogy néhány szót már megtanultam kibetűzni hosszú, unalmas napjaimon a Kedvenckertben.

Olyanokat, mint *rágójátékok*, *szárazeleség*, *kakikuka*.

Ne felejtjük el: a hörcsögök már öthetesen felnőttek számítanak. Így tehát, ha minden, az élethez szükséges dolgot meg tudtam tanulni öt hét alatt, vajon mennyi időbe telhet megtanulni olvasni?

Elárulom: egyetlen hétbe. Nos, igen. Hét nap elteltével már tudtam olvasni és kicsit írni is, büszkén forgatva aprócska ceruzámat.

Tanulás közben a 26-os terem diákjait is megismertem. Oda járt például *Halkabban*-A. J., *Szólalj-meg*-Sayeh, *Várj-csöngetésig*-Garth és *Arany*-Miranda. (Később megtudtam, hogy valóban Arany Mirandának hívják, de eleinte azt hittem, hogy a nevét hosszú, aranyszőke hajáról kapta. Elvégre én is a bundám miatt vagyok Arany Hörcsög.)

Igen, a nappalok kellemesen teltek a 26-os teremben. A ketrecem mindennel fel volt szerelve, amit egy hörcsög csak kívánhat. Rács az ablakon, hogy megvédjen az ellenségtől. Kis házikó a sarokban, ahová elbújhattam, ha nem vágytam társaságra. A testedzéshez kaptam egy szép futókereket, alomnak pedig egy nagy adag forgácsot. A tükröm mindig kéznél volt, ha ellenőrizni akartam az öltözékeimet (és elrejtetni a noteszemet). Az egyik sarokban volt az étkező, a szemköztiben pedig az illemhely, mert a hörcsögök szeretik távol tartani az enniválójukat a kakijuktól. (Ugyan ki nem?) Szóval minden igényemet kielégítette ez a kényelmes ketrec.

Esténként Ms. Mac-kel hazamentünk az iskolából, és tévéztünk vagy zenét hallgattunk. Olykor Ms. Mac játszott a bongódobjain, vagy alagutat csinált nekem a padlón, ahol kedvem szerint futkározhattam és ficáncolhattam.

Ó, micsoda emlékeim vannak a Morgan McNamara-val töltött hat hétről! Ugyanis ez az igazi neve, de nekünk, diákoknak megengedte, hogy Ms. Mac-nek szólítsuk. Ő már csak ilyen kedves teremtmény. Legalábbis kedves *volt*.

Hétvégenként is csupa kalandos dolgot műveltünk együtt. Ms. Mac beletett a zsebébe (pontosan a szíve fölé!), és magával vitt a mosodába. Volt úgy, hogy barátok jöttek hozzá, akik mind a kedvemben akartak járni, és remekül szórakoztunk együtt. Egyszer még biciklizni is elvitt – még most is érzem, ahogy a szél borzolja a bundámat!

Sejtelmem sem volt – egészen ma reggelig –, arról az elkunghatatlan dologról, amire Ms. Mac készült. Reggel, iskolába menet így szólt hozzám:

– Spuri, sajnálom, hogy ezt kell mondanom, de ez az utolsó napom a 26-os teremben. Jobban fogsz nekem hiányozni, mint gondolnád.

Azt hittem, rosszul hallok. Esküszöm, meg kellett kapaszkodnom a kerekemben!

– Tudod, ennek az osztálynak valójában Mrs. Brisbane az osztályfőnöke. De épp iskolakezdés előtt a férjét baleset érte, így átmenetileg átvettem az osztályát. Ma azonban Mrs. Brisbane visszatér. Végleg.

Végleg? Nem kecsegtetett túl sok jóval az, amit Ms. Mac mondott.

– Ráadásul szeretnék világot látni, Spuri – tette még hozzá.

Rendben, indulhatunk – gondoltam. Amit eddig láttam a világból, az mind nagyon tetszett, és Ms. Mac-vel a világ végére is elmennék. De ezzel sajnos még nem volt vége Ms. Mac mondanivalójának.

– Nem vihetlek magammal.

Ekkor az utolsó hörcsögszörnyi reményem is elszállt.

– A gyerekeknek egyébként is szükségük van rád, hogy felelősséget tanuljanak. És szerintem Mrs. Brisbane-nek is szüksége van rád.

Ezt sajnos Mrs. Brisbane-nel senki nem közölte.

Amikor megérkeztünk, Mrs. Brisbane már a 26-os teremben volt. Miközben kezét fogtak, kedvesen mosolygott Ms. Mac-re, majd fintorogva rám nézett, és így szólt:

– Ez valami... *rágcsálóféle?*

Ms. Mac ekkor kiselőadást tartott neki arról, hogy milyen sokat tanulhatnak a gyerekek abból, ha gondoskodnak egy másik élőlényről.

Mrs. Brisbane azonban rémült pillantást vetett rám, majd borzalmas dolgot mondott:

– *Ki nem állhatom a rágcsálókat! Vigye innen ezt az izét!*
Az „izé”, amiről beszélt, persze én voltam.

Ms. Mac-nek a szempillája sem rebbent. Miközben a szokásos helyére, az ablak mellé tette a ketrecemet, közölte, hogy a gyerekek ragaszkodnak hozzám. Az otthonom mellé rakta *Dr. Harvey H. Hammer Hogyan gondozzuk és etessük a hörcsögünket?* című könyvét, valamint a beosztást, hogy mindig tudják a gyerekek, kinek kell megetetnie engem, és kitakarítania a ketrecemet.

– Az osztály tudja a dolgát. Önnek semmit sem kell tennie – mondta Ms. Mac Mrs. Brisbane-nek, aki egyetlen pillanatra sem vette le rólam a szemét.

Ekkor az osztálytársaim beözönlöttek a terembe, és a következő félórában Ms. Mac mindenkitől elbúcsúzott. Mindenkitől, így tőlem is.

– Soha nem foglak elfelejteni, Spuri – suttogetta. – Te se felejts el engem!

– Nem hinném, hogy el tudnám felejteni, Ms. Mac! De abban sem vagyok biztos, hogy valaha meg tudok bocsátani – kunkogtam.

Aztán elment. Nélkülem.

Mrs. Brisbane kicsöngetésig még csak a ketrecem közelébe sem jött. Akkor viszont elélem állt, és így szólt:

– Uram, önnek távoznia kell!

Ám Mrs. Brisbane-nek fogalma sem volt a titkomról: a ketrecem ajtaján nem működik a zár. Soha nem is működött. Ez egy *zár-ami-nem-zár*.

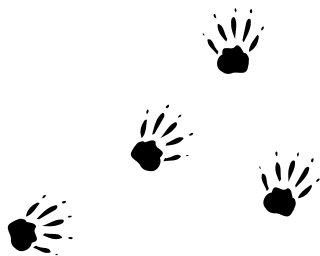
Szóval jó hírem van Mrs. Brisbane számára: ha mennem kell, az *akkor* és *oda* lesz, *amikor* és *ahová* én menni akarok. Nincs beleszólása.

Addig meg vigyázok, hogy soha ne kerüljön a hátam mögé ez a nőszemély. Egyetlen pillanatra sem. Ha mégis eltűnék, és valaki megtalálja ezt a noteszt, csak kérdezze ki Mrs. Brisbane-t. Kérem!

Első jó tanács: A hörcsögöd otthonát nagyon gondosan válaszd ki, és győződj meg arról, hogy biztonságos. A hörcsögök kiváló „szabaduló művészek”, és ha egyszer kijutnak a ketrecükből, nagyon nehéz őket megtalálni.

Hogyan gondozzuk és etessük a hörcsögünket?

Dr. Harvey H. Hammer

2. Éjszakai élet

A nap hátralevő részében NAGYON-NAGYON-NAGYON bánatos voltam.

– Szomorúnak látszol, Spuri – szólt *Arany-Miranda*, mikor ebéd előtt kitakarította a ketrecemet. Szerencsére a Ms. Mac által készített beosztás szerint ő volt a soros, hogy gondoskodik rólam. Ő takarította ki a legügyesebben a ketrecet, és soha nem finnyáskodott.

Most is gumikesztyűt húzott, és kipucolta a vécésarkot, lecserélte az almot, friss vizet adott, és végül – micsoda öröm! – friss magokat és egy kis salátát tett az etetőmbe.

– Ez majd felvidít – mondta, és egy kis karfiolt csúsztatott be a ketrecbe, amit otthonról hozott, csak nekem. Ez is mutatja, hogy *Miranda* milyen gondoskodó teremtés. A friss kincset azonnal elrejtettem a pofazacskómba, hogy aztán később a házikómban berendezett éléskamrába vigyem. A hörsögök ugyanis szeretnek tartalékolni.

A tiszta ketrecből már tisztább fejfel tudtam szemügyre venni Mrs. Brisbane-t.

Ms. Mac magas volt, és élénk színű blúzokat viselt rövid szoknyával és magas sarkú cipővel. A csuklóján karperecek csilingeltek, miközben a gyerekek között járkálva fennhangon magyarázta a tananyagot.

Ehhez képest Mrs. Brisbane alacsony volt, és ősz haját rövidre vágva viselte. Sötét színű ruhákat, lapos talpú cipőket hordott, és egyáltalán nem csilingelt. Alig lehetett hallani, amikor beszélt, és az asztalánál ülve vagy a táblánál állva tanított.

Így aztán nem is csoda, hogy ebéd után elálmosodtam. Finom étel, halk duruzsolás...

– Ez a hörcsög csak ennyit tud? Aludni? – kérdezte váratlanul Mrs. Brisbane, mikor a ketrecemre esett a tekintete.

– Mert ő éjszaki! – kiáltott azonnal *Jelentkezz*-Heidi Hopper.

– Jelentkezz, Heidi! – szólt rá Mrs. Brisbane. – Hogy érted azt, hogy „éjszaki”?

– Hát úgy, hogy éjszaki. Napközben alszik – válaszolt Heidi.

Immár teljesen ébren voltam.

– Éj-sza-ka-i – kunkogtam. – A hörcsögök *éjszakai* állatok.

– Azt akarod mondani, hogy *éjszakai* – értette meg hirtelen Mrs. Brisbane, mintha csak felfogta volna, amit mondtam. Megfordult, és fölírta a szót a táblára.

– Tudtok még éjszakai állatokat mondani?

– Bagoly – kiáltott ismét Heidi.

– Jelentkezz, Heidi! – szólt rá újra Mrs. Brisbane. – Egyéb-ként helyes a válasz; a bagoly éjszakai állat. Még valaki?

– Az apukám! – hallatszott máshonnan.

– Ki volt az? – nézett körbe Mrs. Brisbane.

– Ő volt az. A. J. – mutatott Garth Tugwell a szomszédjára.

Mindkét fiú a ketrecemhez legközelebb eső padban ült.

– Mi van az apukáddal? – kérdezte Mrs. Brisbane.

A. J. zavartan fészkelődött a székén.

– Az anyukám mindig azt mondja apukámra, hogy éjszakai bagoly, mert mindig sokáig tévezik.

Ne-kuncogj-Gail és még néhányan kuncogni kezdtek. Mrs. Brisbane azonban még csak el sem mosolyodott.

– Édesanyád szóhasználata ugyan helyes – mondta, – de az emberek valójában nem éjszakai élőlények. Egyéb ötletek?

Az osztály további éjszakai állatokkal bővítette a táblán lévő listát, így felkerült például a denevér, a róka és az oposzum. Mrs. Brisbane pedig megígérte nekik, hogy az év folyamán még sokat fognak tanulni az állatok viselkedéséről.

Ha hajlandó lett volna figyelni rám, máris sokat tanulhatott volna az állatokról. Én azonban a nap hátralévő részében azt figyeltem meg, hogy Mrs. Brisbane távol marad a ketrecemtől, mintha legalábbis fertőző beteg lennék.

Délután azonban nagyon jó kis történetet olvasott fel nekünk. Az igazat megvallva, semmiképpen sem tudtam volna szunyókálni, mert a történet egy félelmetes házról szólt, meg furcsa, kaparászó hangokról, és egy... egy kísértetről! DÜBB-DÜBB-DÜBB, így ment végig a folyosón az a kísértet. Jujjj, reszkettem a félelemtől!

Be kell vallanom, Mrs. Brisbane nagyon jól tud felolvasni. Ahogy a hangjával játszott, és közben nagyra nyitotta a szemét, teljesen megfeledkeztem az ősz hajáról és a sötét ruhájáról. Az igazat elkunkogva, égnék állt minden szőrszálam! A történetnek mókás vége kerekedett, mert kiderült, hogy a kísértet valójában csak egy bagoly volt.

A mese végén mindenki nevetett. Még Mrs. Brisbane is!

Már éppen kezdtem azt hinni, hogy nem is olyan szörnyű az élet ezzel az új tanító nénivel. De rögtön megváltozott

a véleményem, amikor megszólalt a tanítás végét jelző csengő, és az osztálytársaim mind kirohantak a teremből, egyedül hagyva engem *vele*.

Mrs. Brisbane letörölte a táblát, és összeszedte a papírjait. Ebből arra következtettem, hogy hamarosan hazaindulunk. Hirtelen aggódni kezdtem. Mi van, ha Mrs. Brisbane egy félelmetes házban lakik, ami tele van kísértetekkel és dübögő szellemekkel?

Vagy – erre már gondolni is alig mertem – mi lesz velem, ha van egy félelmetes állata, mondjuk egy kutya?

A gondolataim ugyanolyan gyorsan pörögtek, mint a lábam alatt a futókerék, amikor végül Mrs. Brisbane odajött hozzám, összeráncolta a szemöldökét, és így szólt:

– Nos, most magadra hagylak – ezzel behúzta a sötétítő függönyt, és elment. Még hallottam, ahogy azt motyogja: „Rágcsáló”.

Amikor kiment a teremből, becsukta maga után az ajtót. Egyedül hagyott. Teljesen egyedül a 26-os teremben.

Még soha nem voltam egyedül.

Ahogy a terem egyre sötétebb és csöndesebb lett, eszembe jutottak a régi szép idők, amikor Ms. Mac hazavitt esténként. Felidéztem a vidám fényeket, a zenét, a hosszú telefonbeszélgetéseket... Édes istenem, napközben sosem tűnt fel, hogy milyen hangosan üti a falióra a másodperceket!

TAKK-TAKK-TAKK. Ettől kezdtem beKATT-KATT-KATTanni. Reméltem, hogy a 26-os teremben éjszaka nincsenek baglyok. Sem szellemek.

Próbáltam azzal elterelni a figyelmemet az idegességemről, hogy a Kedvenckertről és a Ms. Mac lakásában töltött időkről kezdtem írogatni a füzetembe. Végül azonban az író mancsom fájni kezdett, és abba kellett hagynom a hörcsögkaparást. Bár csak szabadon kóborolhatnék, mint Ms. Mac lakásában!

Aztán eszembe jutott a zár-ami-nem-zár.

Csupán néhány másodpercig tartott kinyitni a ketrec ajtaját. Végigrohantam az asztalon. Majd szorosan átöleltem az asztal lábát, és becsukott szemmel lecsúsztam a földre.

Szabad voltam! Végigrobogtam a fényes padlón, villámként cikáztam a padok és a székek között. Ne-kuncogj-Gail széke alatt találtam egy mogyorót, amit meg kellett kóstolnom. Nagyon fincsi volt, és észveszejtően jól roppant. Csak rágcsáltam, és csámcsogtam, és ropogtattam, és majszoltam. Ám amikor egy pillanatra abba hagytam a rágcsálást, csámcsogást, ropogtatást és majszolást... nos, akkor egy rémisztő hang ütötte meg hörcsögfüleimet.

DÜBB-DÜBB-DÜBB.

Pontosan, mint abban a történetben, amit Mrs. Brisbane olvasott fel nekünk.

DÜBB-DÜBB-DÜBB.

A hang egyre közeledett a folyosón. A 26-os terem felé tartott.

Aztán meg SIRREN-SURR. SIRREN-SURR.

DÜBB-DÜBB-DÜBB.

Hirtelen olthatatlan vágyat éreztem ketrecem védelmező rácsai iránt. Eldobtam a mogyoró maradékát, és biztonságos otthonom felé iramodtam. Amikor azonban elértem az asztalt, rádöbbsentem, hogy bajban vagyok. A fényes, sima, egyenes asztallábon még lecsúsztam valahogy, de hogy fogok rajta felmászni?!

Azért mégis nekirugaszkodtam, erősen megkapaszkodtam, és elkezdtem feltornászni magam. FEL-FEL-FEL. Ám alig haladtam valamicskét, máris elkezdtem visszacsúszni. LE-LE-LE. Ott voltam, ahonnan elindultam. Közben a surrogás egyre hangosabbá vált. A hangok már nem közeledtek a 26-os terem felé. A hangok *bejöttek* a 26-os terembe.

Ekkor hirtelen egy hosszú zsinórt vettem észre, mely a sötétítőről lógott le. Habozás nélkül felpattantam, megmarkoltam a zsinórt, és elkezdtem előre-hátra hintázni. A gyomrom kissé háborgott ugyan, és azt kívántam, bárcsak soha ne nyúltam volna a mogyoróhoz, de azért minden egyes lendülettel kicsit magasabbra kerültem a földtől. Mikor végre megláttam az asztal szélét, behunytam a szemem, és arrafelé vettem magam.

Huss! Végigcsúsztam az asztalon, és behengeredtem a ketrecbe. Alig csuktam magamra az ajtót, amikor hirtelen fény vakított el.

A VALAMI felkapcsolta a villanyt, és végigcsörtetett a termen. Hatalmas volt, súlyos, és felém közeledett.

A szemem végre megszokta a fényt, és rápisloghattam a VALAMIRE. Egy ember volt!

– Nahát-nahát, ki van itt? Új tanuló? – dörmögte a férfi, és rám mosolygott. Hű, micsoda gyönyörű szőrösömó volt a felső ajka fölött! Szép, fekete bajusz. A jövevény lehajolt, hogy közelebből szemügyre vehessen.

– Aldo vagyok. Aldo Amato. És te ki vagy? – hajolt le hozzám.

– Spuri vagyok... a majdnem halálra rémisztett Spuri – feleltem neki. Persze ez is csak KUNK-KUNK-KUNK-nak hallatszott.

Aldo a ketrecemen lévő névjegyre sandított.

– Ó, szóval Spurinak hívnak! Remélem, nem rémisztettek halálra! – nevetett. – Csak azért jöttem, hogy kitakarítsam a termet. Mint minden este. De te hol voltál eddig, hogy nem láttalak?

Miközben beszélt, begurított egy hatalmas kocsit, amin felmosó vödör és rongy, seprűk, mindenféle üvegek és törlőruhák voltak.

– KUNK-KUNK-KUNK.

– Hát persze! – válaszolt, mintha valóban beszélgetnék. – Mrs. Brisbane ma jött vissza. Tudod, Spuri, ő nagyon jól tanít. Már régóta itt dolgozik. Bárcsak nekem is ilyen remek tanárom lett volna... Mondd csak, szereted a zenét?

– KUNK-KUNK-KUNK – próbáltam elmagyarázni Aldónak, hogy a zenét legalább annyira szeretem, mint Ms. Mac-et. Ekkor egy dal csendült fel a rádióból, és Aldo munkához látott: söpört, felmosott, asztalt tologatott, széket pakolt, port törölt. Aldo Amato azonban nem csak porolt és törölt! Perdült és fordult! Ugrott és szökkent! Forgott és pörgött!

– Hogy tetszik a Felmo-show? – kérdezte Aldo, miközben úgy fogta a seprű nyelét, mint táncos a partnerét. – Vágod? Felmo-show! Hisz közben felmosom a padlót!

Aldo olyan hangosan nevetett a saját viccén, amelyet még nem hallottam. Közben a bajusza annyira rázkódott, hogy attól féltem, leesik.

– Tetszett? Akkor most mutatok neked valami igazán különlegeset, Spuri!

Aldo Amato felkapta a seprűjét, és óvatosan felállította azt az egyik kinyújtott ujjá hegyére. Bár a seprű kissé ingadozott, Aldo olyan ügyesen mozgott, hogy sikerült nagyon hosszú ideig egyensúlyoznia. Végül pedig mélyen meghajolt, és így szólt:

– No, mit gondolsz? Felvennének a cirkuszba? – s újra har-
sányan kacagott.

Ezután egy kendővel megtörölte a homlokát, és leült A. J.
asztalához.

– Tudod mit, Spuri? Olyan jó társaság vagyunk mi így ket-
ten, hogy szerintem együtt is vacsorázhatnánk. Mit szólsz?

– JÓ-JÓ-JÓ – kunkogtam.

Aldo a ketrecemhez húzta a székét.

– Nézzenek csak oda: te legalább olyan jóképű srác vagy,
mint én! Tessék, itt egy kis zöldség, ez biztosan nem árt. –
Ezzel leszakított egy kis darabot a szendvicsében lévő salátá-
ból, és beadta nekem a rácsok között. Persze azonnal eldug-
tam az egészet a pofazacsókómban.

– Jól van, Spuri! – kuncogott Aldo. – Mindig teszel félre
egy kicsit a szűkösebb napokra, ugye?

Nagyon kellemesen elvacsoráztunk. Aldo mesélt róla,
hogy régen volt rendes állása is, ahol nappal kellett dolgoznia.
De aztán a céget bezárták, és sokáig nem talált munkát. Már-
már a lakbért sem tudta kifizetni, amikor nagy szerencséjére
felvették őt ide, a Longfellow Iskolába. Örült, hogy munkát
kapott, de nagyon magányos az éjszakai műszak miatt, mert
minden barátja nappal dolgozik, így aztán nem tud velük
annyit találkozni, mint régen.

Próbáltam neki kunkogni a sokféle állatról, akik épp olyan
éjszakai élőlények, mint ő vagy én, Aldo pedig nagyon is
figyelt rám.

– Tudom, hogy mondani próbálsz nekem valamit, Spuri, de
sajnos nem értem. Talán azt, hogy nem is vagyok egyedül?

– KUNK – Megértette!

Aldo felállt, és a szemetet a kocsiján lévő műanyag zsákba
dobta.

– Nos, sok termet kell még kitakarítanom, kis barátom, de holnap este újra eljövök. És akkor újra együtt vacsorázhatunk.

A kocsit kitolta az ajtón, és a villanykapcsoló felé nyúlt.

– NE-NE-NE! – kunkogtam, rettegvé a gondolattól, hogy újra sötétség borul rám.

Aldo megtorpant.

– Sajnálom, hogy sötétben kell, hogy hagyjalak, de ha nem kapcsolom le a villanyt, elveszíthetem az állásomat.

Aztán gondolkodott picit, majd visszacsoszogott az ablakhoz.

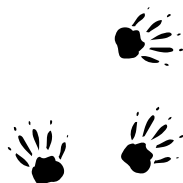
– Tudod, mit? Egy kicsit elhúzó nekéd a sötétítőt, hisz pont itt van egy utcai lámpa az ablak előtt.

Miután lekapcsolta a villanyt és elment, rágcálni kezdtem a salátalevelet, az utcai lámpa – no meg az Aldóval kötött új barátság melengető fényében sütkezve.

Második jó tanács: A hörcsögök nem válogatósak, bár nagyon keveset esznek. Legyen rá gondod, hogy mindig változatos és ízletes ételekkel tápláld kis kedvencedet!

Hogyan gondozzuk és etessük a hörcsögünket?

Dr. Harvey H. Hammer

3. Mrs. Brisbane két arca

Az a hét NAGYON-NAGYON-NAGYON sűrű volt, de rengeteg mindent megtanultam. Átvettük az Egyesült Államok összes fővárosát. (Azt nem mondtam, hogy emlékszem is rájuk, de mindegyikről tanultam.)

Megtudtam, hogyan változik a víz szilárdból folyékonyá, vagy gázzá.

Gyakoroltam a törtek kivonását.

És tanultam még valami mást is. Valami nagyon furcsa dolgot. Azt, hogy két Mrs. Brisbane létezik.

Az egyik nagyon jó tanár, ahogy Aldo is mondta. Jobb, mint Ms. Mac volt, mert ügyesebben veszi rá A. J.-t, hogy csendesebben beszéljen, és Heidit, hogy jelentkezzen, mielőtt megszólal.

De még ő sem tudja rávenni *Szólalj-meg-Sayeh*-t, hogy felemelje a kezét vagy bekiabáljon valamit. Sayeh csöndes és visszahúzódó, soha nem válaszol semmire. Ha a tanítónő fel is szólítja, ő mindig csak az asztalát nézi lehajtott fejjel, némán.

Ám amikor ő a soros a ketrectakarításban és az etetésben, olyan óvatosan fog a két kezébe, hogy úgy érzem, felhőn utazom.

– Szia, Spuri – suttogja. – Annyira szép a bundád.

Sayeh kezében mindig nagyobb biztonságban érzem magam.

Mrs. Brisbane igazán békén hagyhatná őt, hiszen olyan kedves kislány. Bezzeg Ms. Mac alig-alig szólította föl Sayeh-t, miután rájött, hogy mennyire visszahúzódó. Mrs. Brisbane viszont folyton felszólítja, és soha nem hagy nyugtot neki.

– Sayeh, szólalj meg, légy szíves. Tudom, hogy tudod a választ – szokta neki mondani, miközben Sayeh úgy bámulja a padja tetejét, mintha tévéműsort nézne. Akkor viszont igazán megrémültem, amikor Mrs. Brisbane dühösen így szólt Sayeh-ra – a csendes, édes Sayeh-ra:

– Nem mehetsz ki szünetre!

Sayeh lehajtott fejjel, mozdulatlanul állt, s egy perccel később láttam, ahogy valami nedves csöppent a szeméből az asztalra.

Gyűlöltem Mrs. Brisbane-t.

Természetesen én sosem megyek ki szünetre. Valójában ennek még örülök is, mert ilyenkor utolérhetem magam az alvásban. Így történt, hogy jelen voltam, amikor Mrs. Brisbane beszélt Sayeh-val, és készen álltam arra, hogy a kislány védelmében kunkogjak, ha szükséges.

Mrs. Brisbane egy köteg papírt tett az asztalra, és leült a kislánnyal szemben.

– Sayeh, úgy érzed, hogy igazságtalan vagyok veled?

Osztálytársam lassan megrázta a fejét, miközben én teljes szívemből bólogattam, de rám persze senki nem figyelt.

– Hidd el, nem szólíthatnálak folyton, ha nem volnék biztos benne, hogy tudod a választ – magyarázta a tanítónő. – Nézd meg a dolgozataidat! Százszázalékos minden eredményed: a helyesírás, a környezet, a számtan. A szókincsed is kitűnő, mégsem hallottalak soha beszélni. Meg tudod mondani, hogy miért?

Miközben Sayeh még mindig hallgatott, én gyorsan megnéztem a füzetemet, és bizony, én csak 85%-ot értem el a legutóbbi nyelvtani teszten. Ez a kislány nagyon okos!

– Sayeh, kénytelen leszek üzeni a szüleidnek. Talán ők segítenek nekem kitalálni, hogy mitévők legyünk – mondta Mrs. Brisbane.

– Kérem, ne! – nézett fel Sayeh riadtan.

Mrs. Brisbane meglepettnek tűnt. Kezét Sayeh karjára tette, és így szólt:

– Rendben, egyelőre nem írok a szüleidnek..., ha megígérsz nekem valamit.

Sayeh ismét a padra szögezte a tekintetét, és bólintott.

– Megmondom, mit csinálunk. Én nem szólíthatok fel egyetlenegyszer sem, ha megígéred, hogy a jövő hét folyamán legalább egyszer felteszed a kezed, és megválaszolsz egy kérdést. Áll az alku?

Sayeh ezúttal nagyon bizonytalanul bólintott.

– Hallani is szeretném – mondta neki Mrs. Brisbane.

– Igen – suttogta Sayeh.

– Nagyszerű! – mosolyodott el a tanítónő. – És most mit szólnál hozzá, ha letörölhetnéd helyettem a táblát?

Sayeh felpattant, és a szivacsért rohant. Valamilyen furcsa okból a 26-os terem minden tanulója imádott táblát törölni.

Mrs. Brisbane valóban nagyon igyekezett, és egyáltalán nem volt gonosz Sayeh-val. Csupán azt tette, ami egy

tanítónőtől elvárható, és én ezt a Mrs. Brisbane-t szerettem. Ilyenkor még a rózsaszín blúza is tetszett.

A nap végén azonban, amikor a gyerekek hazamentek, a másik Mrs. Brisbane került elő. A félelmetes Mrs. Brisbane!

Miután rendbe rakta a termet, az ablakhoz jött, hogy behúzza a sötétítőt. Csak remélni mertem, hogy Aldo majd újra széthúzza nekem.

Az ablaktól ellépve rám nézett, és meglátta, hogy rendetlen körülöttem az asztal. Az alom zsákja kiszakadt, és a forgács szétszóródott. Ráadásul a takarításban Garth volt a soros, aki elfelejtette visszatenni a kajás dobozom tetejét. Az egész asztalon hatalmas volt a rumli.

– Magasságos krétahegy – mondta kelletlenül Mrs. Brisbane.

Futottam egy kört a kerekemben, mert ez általában fel szokta vidítani az embereket, de rá ez sem hatott.

Papírtörővel és tisztítószerrel felfegyverkezve elkezdte letakarítani az asztalt, és közben magában morgott:

– Ez nem az én dolgom volna – dohogta. – Ezekben a gyerekekben semmi felelősségérzet nincs. Már csak az hiányzik, hogy még valakiről gondoskodnom kelljen... Főleg, hogy az a valaki egy ... rágcsáló!

Senki nem tudja úgy mondani a *rágcsáló* szót, ahogy Mrs. Brisbane.

Ezután dühösen rám nézett, és így szólt:

– Te... kis... bajkeverő! Valahogy meg fogok téled szabaddulni! – mondta, azzal felkapta a táskáját és a papírjait, majd kiviharzott a 26-os teremből.

Ezúttal nem bántam, hogy egyedül maradtam. Még az óra TAKK-TAKK-TAKK-olása sem zavart.

Egyszerűen csak BOLDOG-BOLDOG-BOLDOG voltam, hogy a másik Mrs. Brisbane elment.

Bár aggasztott mindaz, amit mondott, inkább az új szavak gyakorlásával foglaltam le magam, amíg teljesen be nem sötétedett. (Ha Sayeh képes száz százalékot teljesíteni, akkor én is!)

Aztán csak ültem, és vártam.

Hirtelen kivágódott az ajtó, és fény vakított el, majd egy ismerős hang töltötte be a termet:

– Sose félj, ha jön az éj!

A barátom a ketreccem mellé gurította a kocsiját, és arcát az orrom elé dugta.

– Mi újság, Spuri? – kérdezte.

Akármennyire is igyekeztem neki elkukkogni, hogy mi történt, Aldo vajmi keveset fogott fel az egészből.

– Húha, kishaver! Neked aztán nagyon csípheti valami a szemedet! No, de sebaj, ez majd talán felvidít! – ezzel a nála lévő barna papírzacskóba nyúlt, kivett belőle valamit, és bedugta a ketreccbe.

– Tessék, egy kis rágcsálnivaló, pajti – mondta.

ÉLJEN! ÉLJEN! ÉLJEN! Egy darabka kutyakeksz! Kaptam már ilyet Ms. Mac egyik barátjától, így tudtam, hogy jó sokáig lehet ropogatni.

– Ha-ha! Végre mosolyt látok a pofidon! – ragyogott fel büszkén Aldo. – Akkor most gyorsan kitakarítom a termet, hogy aztán együtt vacsorázhassunk.

Senkit sem láttam még olyan gyorsan mozogni, mint Aldót. Teljes hangerőre tekerte a zenét, aztán pedig söpört

és sikált, törölt és porolt, míg én a kekszetet rágcsáltam és majszoltam.

Amikor végzett, Aldo széket húzott a ketrecem mellé, és egy hatalmas szendvicset vett elő.

– Tudod, Spuri, sok ember bolondnak tartana, amiért egy hörcsöggel beszélgetek. Te azonban jobb társaság vagy, mint bizonyos emberek, ebben biztos vagyok. Tessék, egy kis saláta. Ez neked való!

– Köszönöm – kunkogtam.

– Szívesen – jött a válasz. – Szóval miről is beszélünk tegnap? Ja, igen, a magányról. Tudod, Spuri, nekem vannak barátaim. De nappal, amikor én szívesen elmennék velük valahová – tekézni vagy moziba – akkor ők épp dolgoznak. Amikor pedig ők érnének rá, én dolgozom. Persze ott a hétvége is, de akkor én általában a családomat látogatom meg. A bátyámat és a családját, az unokaöcséimet és unokahúgaimat... nagyon népes családom van ám!

Ekkor Aldo hirtelen a homlokára csapott.

– Hű, Spuri, ezt még nem is mondtam el neked... Az unokaöcsém épp ebbe az osztályba jár! Richie Rinaldi. Az ott az ő helye.

A terem túlsó végébe mutatott.

– Mindig az ő asztala a legrendesebb. Jól is teszi, mert ha rendetlen lenne, a nagybátyjával gyűlne meg a baja... Ismered Richie-t?

– Persze – kunkogtam. *Ismételd-meg*-Richie volt az egyik legrendesebb kissrác az osztályban. Legtöbbször azonban csak motyogott, így néha kétszer-háromszor is meg kellett ismételnie, amit mondott, hogy megértsék.

Aldo összegyűrte a szendvics zacskóját, és belegyömöszölte a szemeteszsákba.

– Nos, itt végeztem. Tudod, van egy béka a 16-os teremben, de ő nem olyan jó társaság, mint te vagy. Bár szépen tud énekelni.

Énekelni?! Hát énekelek én neked, Aldo! – gondoltam.

– KUNK-KUNK-KUNK!

– Ne aggódj, őt közel nem kedvelem annyira, mint téged, kis barátom – mondta Aldo, majd széthúzta a sötétítőt, hogy bejöhessen egy kis fény.

Kifelé menet az ajtóból még visszaszólt:

– Viszlát a jövő héten, Spuri!

Jövő héten?! Hirtelen a hideg is kirázott. Holnap péntek lesz. Amikor Ms. Mac tanított a 26-os teremben, hétvégére mindig hazavitt engem. Ha azonban Mrs. Brisbane nem visz haza, akkor két hosszú napot és éjszakát kell egyedül töltenem! Még Aldo sem lesz itt, hogy megetessen és beszélgessem velem.

Abba pedig bele sem mertem gondolni, hogy mi van akkor, ha Mrs. Brisbane mégis hazavisz magával? Milyen sors várna ott rám?

Így aztán az éjszaka hátralévő részére rengeteg dolgom akadt: aggódnom kellett Mrs. Brisbane miatt, és azért, hogy mit tervez velem.

Ms. Mac... jöjjön vissza, kérem!

Harmadik jó tanács: A hörcsögök szeretik a változatos napirendet. Kedvenc foglalatosságai az evés, a tisztálkodás, a mászás, a futkározás, a kerekezés, a szundikálás, és szeretik, ha babusgatják őket.

Hogyan gondozzuk és etessük a hörcsögünket?

Dr. Harvey H. Hammer

4. A világ legfontosabb embere

Szerencsére a péntek zökkenőmentesen telt el. Sayeh sajnós ezen a napon sem jelentkezett. Viszont Heidi Hopper igen – ami igazán szokatlan tőle! A. J. sem kiabált, hanem szinte már suttogott. A ketrektakarításban Richie volt a soros, én pedig megpróbáltam elképzelni őt egy nagy fekete bajusszal, amilyen Aldónak is van.

Később Mrs. Brisbane megkérdezte Richie-től, mi Colorado fővárosa, mire ezt a választ kapta:

– Bőregér.

Persze, mindenki kuncogott, főleg *Ne-kuncogj*-Gail, akinek egyébként Gail Morgenstern az igazi neve.

– Ismételd meg, Richie! – mondta a tanítónő.

A kissrác rájött, hogy hibázott, hát újra megpróbálkozott:

– Denevér – mondta.

Újabb kuncogás, ami kirobbanó nevetéssel fenyegetett.

– Próbáld újra, Richie – szólt Mrs. Brisbane, aki már maga is majdnem elmosolyodott.

– Ööö... Denver! – vágta ki végül Richie büszkén. (S valóban ez volt a helyes válasz.)

Szóval tulajdonképpen nem volt ez rossz nap. Azért én eléggé be voltam gyulladva, hogy mi fog történni velem, ha megszólal a csengő. Egyedül hagynak? Éhesen, teljesen elfeledve két egész napig? Vagy rabságban leszek Mrs. Brisbane kísértetjárta házában?

Végül valóban megszólalt a csengő, és a gyerekek úgy repültek ki a teremből, mint a postagalambok abban a filmben, amit egyszer Ms. Mac-vel néztünk meg.

Ekkor két szülő állt meg az ajtóban. Az egyik Heidi Hopper, a másik pedig Art Patel (azaz *Figyelj-ide-Art*) anyukája volt. Azért jöttek, hogy megbeszéljék Mrs. Brisbane-nel a Halloweent, ami alig két hét múlva lesz.

Nem tudtam, mi az a Halloween, de ott és akkor nagyon félelmetesnek tűnt, különösen, amikor arról beszéltek, hogy denevéreket és boszorkányokat, sőt macskákat hoznak a tanzimbe! RESZKETTEM-RETTEGTEM-REMEGTEM. Mégis hogy gondolják ezt az egészet?!

Éppen arra készültem, hogy kinyissam a ketrecemet, és megszökjek, mikor az ajtó feltárult, és az igazgató, Mr. Morales lépett be a tanzimbe.

Mr. Morales a Longfellow Iskola Legfontosabb Embere. Ő igazgatja az iskolát, ezért kétségkívül mindenki tiszteli őt. Ez elsősorban abból látszik, hogy Mr. Morales mindig visel nyakkendőt, amit rajta kívül az egész iskolában senki sem hord. Másodszorban pedig abból, hogy amikor Mr. Morales bejön a tanzimbe, mindenki abbahagyja azt, amit csinál, és odafigyel, hogy mit is akar az igazgató úr. Harmadszorban pedig, Ms. Mac és Mrs. Brisbane is azzal szokta fenyegetni a rossz gyerekeket, hogy beküldi őket Mr. Morales irodájába.

Ahogy a tanítók kiejtik az igazgató nevét, a gyerekek azonnal nagyon jól kezdenek viselkedni.

– Jó napot, hölgyeim – mondta Mr. Morales, aki ma világoskék inget viselt, és a nyakkendőjét apró könyvek tarkították.

– Jó napot – válaszolt mindenki.

– Nos, hogy telt az első hét újra köztünk, Sue? – kérdezte az igazgató.

Minden kétséget kizáróan megállapítottam, hogy az igazgató Mrs. Brisbane-t szólította Sue-nak, bár nekem eddig meg sem fordult a fejemben, hogy neki keresztneve is van.

Mrs. Brisbane azt mondta, hogy nagyszerű érzés újra itt lenni, és hogy az osztály is csodálatos. Ennek az anyukák kifejezetten örültek.

Aztán Mr. Morales a ketrecem felé hajolt, és elmosolyodott. A nyakkendője épp a fejem fölött himbálózott.

– Lefogadom, hogy ennek a kis bundás nebulónak a társaságát is nagyon élvezi – szólt az igazgató széles mosollyal.

Azt vártam, hogy Mrs. Brisbane kitálal neki, hogy micsoda egy bajkeverő rágcsáló vagyok is én. Ehelyett mosolyt erőltetett az arcára, és ezt mondta:

– Nos, igen, bár azért elég sok plusz munkát okoz.

Mr. Morales a mutatóujjával integetett nekem. Úgy tűnt, nem is hallotta, amit Mrs. Brisbane mondott.

– Mindig is szerettem volna egy ilyen kis barátot magamnak – mondta –, de az édesapám sosem engedte. Pedig annyira aranyos.

Mrs. Brisbane megköszöri a torkát.

– Igen, csakhogy attól tartok, eléggé eltereli a gyerekek figyelmét. Éppen meg akartam kérdezni Mr. Kimet a 12-es teremben, hogy nem venné-e át.

Megdöbentem. De nem csak én, hanem az anyukák is.

- Jaj, ne! A gyerekek imádják Spurit – kiáltott Mrs. Patel.
- Heidi folyton csak róla beszél. Egyszerűen csodálatos, ahogy a gyerekeket felelősségre tanítja – tette hozzá Mrs. Hopper.
- Ez igaz, de nekem túl nagy felelősség – sóhajtott Mrs. Brisbane. – A hétvégén legalább nyugtom lesz tőle egy-két napig.
- Hát nem viszi haza?! – kérdezte Mrs. Patel.
- Ó nem, szó sem lehet róla – hátrált el a ketrectől Mrs. Brisbane.
- De Ms. Mac mindig hazavitte – mondta Mrs. Hopper.
- Jól meglesz itt, hiszen bőven van mit ennie – válaszolta Mrs. Brisbane tántoríthatatlanul.
- Az anyukák erre már nem tudtak mit mondani, Mr. Morales pedig még mindig velem volt elfoglalva.
- Végül Mrs. Hopper törte meg a csendet.
- A gyerekek is hazavihetnék Spurit hétvégénként! Jelentkezhetne, aki szeretné, mi pedig megbeszelnénk a szüleikkel, és tanácsokat adnánk nekik. Biztosan hatalmas élmény lenne a számukra!
- Meggyőződésem, hogy akadnának páran, akik nem szeretnék őt hazavinni – ellenkezett Mrs. Brisbane.
- Nono! Csak a saját nevében beszéljen, Mrs. Brisbane! – gondoltam.
- Előfordulhat – válaszolta Mrs. Hopper. – De akkor is maradnának még épp elegendően, akik szívesen látnák az otthonukban.
- Szerintem ez nagyszerű ötlet – lelkesedett Mrs. Patel. – Magam is elvinném már ma, de a hétvégére elutazunk a tóhoz.
- Én is szívesen hazavinném, de nálunk épp festés van, és az egész lakás romokban hever – sajnálkozott Mrs. Hopper.
- A jövő hétre azonban vállalom.

– Igen, a jövő hét már nekem is jó – értett egyet Mrs. Patel.

Mrs. Brisbane ajka hamis mosolyra húzódott.

– Akkor ki viszi haza *ezen* a hétvégén?

Az anyukák összenéztek.

– Felhívhatnék néhány családot. Talán Rinaldiék vállalnák – javasolta Mrs. Patel.

HÍVD-HÍVD-HÍVD! – kunkogtam.

Mr. Morales hirtelen kiegyenesedett.

– Jobb ötletem van – jelentette ki. – Én magam fogom Spirit hazavinni a hétvégére. A gyerekeim imádni fogják. A jövő héttől pedig az osztály tanulói felváltva vihetik őt haza.

A három nő legalább annyira meglepődött, mint én magam.

– Ne aggódjanak, jó kezekben lesz – nyugtatgatta őket Mr. Morales.

Én pedig bíztam benne, hogy igazat mond, elvégre a Longfellow Iskola Legfontosabb Emberével fogok hazamenni.

Ahogy hazafelé autóztunk, Mr. Morales elmesélte nekem, hogy mennyire szeretett volna egy hörcsögöt gyerekkorában, de az apukája mindig azt mondta, hogy nincs szükség otthon még egy éhes szájra.

– Képzeld, Spuri, még vitatkoztam is vele. Azt mondtam: „Apa, a saját tányéromról fogom őt etetni.” Apám azonban azzal érvelt, hogy ahhoz, hogy aranyhörcsögöt tarthassak, vennünk kellene egy ketrecet, és abba mindenféle felszerelést. Ma már tudom, hogy igaza volt. Nem engedhettünk meg magunknak egy hörcsögöt.

Hatalmas mosoly futott szét az arcán.

– Szerencsére ez ma már másképp van, hiszen a saját iskolám igazgatója vagyok.

Mint már említettem, ő Valóban Nagyon Fontos ember volt.

A háza takarosnak tűnt, bár nem sokat láttam belőle, mert amint beléptünk az ajtón, nyomban két *törpehurrikán* rontott ránk visítózva és sikítózva.

– Csöndesebben, hékások! Halálra rémítitek a kis barátunkat – szölt rájuk Mr. Morales, és ebben teljesen igaza is volt.

Ezután bemutatott engem a gyerekeinek. A kisfiút, aki úgy öt-éves lehetett, Willy-nek hívták, és az ujjait folyton bedugdosta hozzám a ketrec rácsai között. Legszívesebben megharaptam volna, de aztán figyelmeztettem magam, hogy ő a Longfellow Iskola Legfontosabb Emberének a fia, így nem tettem meg.

A kislány, aki hétéves lehetett, a Brenda nevet viselte. Az arcát a ketrecemhez nyomta, és folyamatosan visított. Próbáltam neki visszakunogni, de nem hiszem, hogy meghallotta.

Mr. Morales igyekezett lecsitítani őket. Elmagyarázta, hogy a vendégük leszek a hétvégére, és hogy tisztelettel kell velem bánni.

Ők azonban meg sem hallották.

Ekkor egy csinos nő rohant át az előszobán, a kezében kocsikulcsok csilingeltek.

– Késésben vagyok! Meg kell mutatnom egy házat a vevőknek – hadarta, és közben felém is vetett egy pillantást. – *Erről pedig majd később beszélünk! Adios!*

Mr. Morales sok szerencsét kívánt neki, az asszony pedig elsietett. Aztán az igazgató bevitt magával a nappaliba, miközben Willy és Brenda a lábaiba csimpaszkodott, és kiabált. A ketrecem összevissza himbálózott, annyira, hogy kezdtem tengeri-, akarom mondani ketrecbeteg lenni.

Mr. Morales végre a nappali asztalára állította ingataggá vált otthonomat.

– Most pedig üljetek le, és figyeljétek rám! – mondta a gyerekeknek. – Szeretnék mindent elmondani róla.

– Kivehetjük a ketrecből? – visította Willy.

– Bevihetem a szobámba? – kiabált Brenda. – Velem alhat ma éjjel?

– Addig semmit nem csinálunk vele, amíg le nem ültök végre – dörögte Mr. Morales.

Gratulálok, Mr. Morales – gondoltam.

Csakhogy a gyerekek továbbra sem figyeltek rá. Úgy tűnt, a Longfellow Iskola Legfontosabb Emberét otthon cseppet sem tisztelték.

Willy előrelendült, és hirtelen mozdulattal kinyitotta a ketrecemet.

– Fúj, itt pisi van! – kiáltotta.

– Hol? Hol? – visított erre Brenda.

Willy a vécésarokra mutatott, ami szerintem elkunkoghatatlanul udvariatlan dolog volt a részéről.

– Meg szeretném fogni a hörcsögöt – mondta Brenda, és megragadott.

Olyan erősen szorított, hogy felsikoltottam.

– Elég! – kiáltotta Mr. Morales. – Azonnal tedd vissza!

Brenda szétnyitotta a kezét, és visszajejtett a ketrecbe. Szerencsére egy kupac forgácson landoltam, és nem a vécésarokban.

Kissé szédültem ugyan, de hallottam, ahogy Mr. Morales Willyt és Brendát a szobájukba küldi.

– Szó sem lehet róla, hogy ilyen rosszul bánjatok egy állattal. Mars fel a szobátokba, ajtót becsukni! És nincs játék, amíg nem engedélyezem – kiabálta.

Mr. Morales egyszeriben már nem is tűnt olyan fontos embernek. Lerogyott egy székre, épp a ketrecem mellé, és meglazította a nyakkendőjét.

– Hát... Most már tudod a titkomat, Spuri. Az iskolában mindenki hallgat rám. Itthon azonban senki – sóhajtotta.

Mr. Morales NAGYON-NAGYON-NAGYON fáradtnak látszott.

A fejünk fölül dübögés és puffogás hallatszott, mintha le akarna szakadni a mennyezet.

– Az ágyukon ugrálnak, bár ez sincs nekik megengedve – szólt Mr. Morales.

Azután lassan felkelt, és a lépcsőhöz ment.

– Willy! Brenda! Hagyjátok ezt abba! – kiabált fel az emeletre.

Meglepetésemre a dübögés és puffogás abbamaradt.

– Hiszen most hallgattak rád! – kunkogtam, amikor az igazgató újra leült. Ám a dübögés és puffogás egy perc múlva újra kezdődött.

– Bárcsak tudnám, mit tegyek – suttogetta. – Biztos van valami módja, hogy megleckéztessem őket.

Igazat adtam neki. Ezeknek a gyerekeknek pont egy alapos leckéztetésre volt szükségük.

És én tudtam, hogy én vagyok az a hörcsög, aki mósresre fogja tanítani őket!

Negyedik jó tanács: Soha, de soha ne szorongass, surkálj vagy csipkedj egy hörcsögöt! Ha elfut, visít vagy morog, hagyd őt békén!

Hogyan gondozzuk és etessük a hörcsögünket?

Dr. Harvey H. Hammer

5. A Hörcsög-hadművelet

A mikor Mr. Morales kiment a konyhába egy pohár vízért, én a *zár-ami-nem-zár* segítségével óvatosan kibújtam a ketrecből. Azután átugrottam a székre, onnan le a földre, és elbújtam a sarokban, a hosszú függönyök mögé.

Mr. Morales visszajött a szobába, és újra leült. A gyerekek még mindig dübögtek és puffogtak, sőt most már sikítottak és kiabáltak is.

– Mondd, Spuri, te is kérsz egy kis vizet? – kérdezte az igazgató, és a ketreecem felé fordult.

Amikor meglátta, hogy üres, levegő után kezdett kapkodni.

– Spuri, hová tűntél? Tudhattam volna, hogy meg fogsz szökni! Ha tehetném, a gyerekeim elől én is elmenekülnék. Mégis tégy meg nekem egy szívességet, Spuri. *Kérlek, gyere elő!*

Pánikba esve rohángált fel-alá a szobában.

– A 26-os terem tanulói gyűlölni fognak, ha elveszítelek téged! – kiáltotta kétségbeesetten.

Nagyon megsajnáltam őt, ezért kaparásztam egy kicsit.

– Szóval ott vagy! – mondta, és lehajolt, hogy megnézzze, hová bújtam. – Most pedig szépen visszateszünk téged a ketrecbe.

Nem úgy megy az, gondoltam magamban. Ahogy értem nyúlt, hogy felvegyen, én előrefutottam, de néhány centire a kezétől megálltam.

– Ne tedd ezt velem, Spuri – kérlelt. – Segíts egy kicsit!

Csakhogy mindezt nem ellene, hanem érte tettem.

– Menni fog ez – mondta, inkább csak magát biztatva. – Talán ha... igen, ez az! Ha te is segítesz, Spuri, biztosan sikerülni fog – nézett rám felcsillanó szemmel.

Azután máris akcióba lendült.

Felrohant az emeletre, mire a dübögés és puffogás abbamaradt. Lefelé száguldva már Willy és Brenda is vele voltak.

– Csukd be az összes ajtót, Willy! – utasította a kislfiút.

– De apa... – nyafogott Willy.

– Csináld! – szólt rá az apja határozottan. – Most azonnal!

Willy becsukta az ajtókat.

– Halálra rémítettétek szegény Spurit a kiabálásotokkal, a piszkálódásotokkal és ezzel a dübögéssel. Lehet, hogy soha többé nem látjuk őt! – mondta az igazgató a gyerekeinek.

Brenda könnyekben tört ki.

– Spuri meghalt! – szipogta.

– Dehogysis! Spuri annál sokkal okosabb – mondta neki Mr. Morales. – De ha ti ketten nem vagytok vele elég kedvesek, végleg el fog szökni.

IGAZ-IGAZ-IGAZ! – kunkogtam magamban. – Mégiscsak okos ember ez a Mr. Morales, nem hiába igazgató!

– Nos... Akkor most akartok nekem segíteni, hogy előkerítsük Spurit, vagy sem?

– IGEN! – kiabáltak a gyerekek.

Mr. Morales elmagyarázta a haditervet. Kihangsúlyozta, hogy az egyetlen módja annak, hogy visszatereljenek engem a ketrecbe az, ha mindhárman együttműködnek. Együttműködni pedig csak úgy lehet, ha szót fogadnak neki. Ha tényleg minden szavára odafigyelnek.

A gyerekek pedig valóban figyeltek rá, még hozzá hatalmasra nyitott szemmel és tátott szájjal. Az apjuk ekkor elárulta nekik a legfontosabb hadicselt: csendben kell maradni!

Tehát csendben maradtak.

– Biztos vagyok benne, hogy még itt van a szobában – suttozta Mr. Morales. – A dolgunk csak annyi, hogy visszacsalogassuk őt a ketrecébe.

Rácsos otthonomat a szoba közepére tette. Aztán kiment a konyhába, és behozott egy marék napraforgómagot. Willy és Brenda segített neki kirakni a magokból egy csinos kis ösvényt, mely egészen a ketrecig vezetett.

– Jól van – mondta Mr. Morales. – Most már csak nagyon-nagyon csendben kell maradnunk, és meg kell várnunk, hogy Spuri felszedegesse a magokat. Ám ha közben megszólaltok, vagy csak megmozdultok, nyomban elijesztitek őt.

– Csendben leszünk, apa – ígérte Willy, és Brenda is bólintott.

Mindhárman a kanapéra ültek.

– Gondolod, hogy sikerülni fog? – suttozta Willy.

– Hát persze – válaszolta Brenda. – Apa szörnyen okos.

Nos, a szobában nem csak ő volt okos.

Húztam még egy kicsit az időt, hisz a Morales-gyerekeknek gyakorlásra volt szükségük nyugtonmaradásból, de épp csak annyira, amennyit egyszerre el bírtak viselni. Mikor Willy már nem tudott egy helyben ülni, kaparászni kezdtem a padlót.

– Én már hallom is! – szólalt meg Brenda.

– Csitt! – szólt rá Willy.

Vártam még néhány másodpercet, majd előbújtam a sarokból, és megragadtam a legközelebbi magot. Hallottam, hogy a gyerekek visszatartják a lélegzetüket, de úgy tettem, mintha semmit sem vennék észre. A második mag felé iramodtam. Ez a terv, amit Mr. Morales és én kifőztünk, nagyon FINOM-FINOM-FINOM volt.

Szinte éreztem, ahogy a három ember tekintete rám tapad, de ügyet sem vettem rájuk. Megragadtam a harmadik, majd a negyedik magot is, és a pofazacskómba rejtettem őket. Mire ezzel végeztem, már ott is álltam a ketrecem nyitott ajtaja előtt.

Odabenn Mr. Morales csinos kis napraforgómag halmot készített nekem.

Jó volt szabadnak lenni, de végül is nekem a ketrecem az otthonom. Ráadásul, amíg valaki meg nem javítja a *zár-aminem-zárat*, addig akkor jövök ki, amikor csak akarok.

A gyerekek még mindig csendben voltak, így gyorsan berohantam a ketrecbe. Mr. Morales hirtelen mozdulattal rám csukta az ajtót, a gyerekek pedig éljenezni kezdtek.

– Megcsináltuk! – mondta Brenda.

– Apa a legokosabb ember a világon! – kiabált Willy.

– Hé-kás, azért ti is sokat segítettetek! Amikor együttműködünk és összedolgozunk, akkor igazán jó csapat vagyunk – dicsérte meg őket Mr. Morales.

– A legjobb! – értett egyet Willy.

Mr. Morales leguggolt, és rám kacsintott.

– No, azért Spuri is segített egy kicsit.

Naná, gondoltam.

A hétvége hátralévő része a Morales családdal kelleme-
sen telt. A gyerekek néha ugyan elfeledkeztek magukról, de
ilyenkor Mr. Morales emlékeztette őket, hogy igenis tudnak
rendesen viselkedni, ha akarnak.

Willy és Brenda nagyon igyekezett.

Mrs. Moralesnek sikerült eladnia egy házat (ugyanis kide-
rült, hogy ez a foglalkozása: eladja más emberek házait),
és a család ezt az eseményt pizzával és fagyival ünnepelte
meg.

Brenda megtanulta, hogyan kell engem óvatosan kézbe
venni.

Willy pedig még a vécésarkomat is kitakarította, amit én
igazán nagyra értékeltem.

„Az élet szép” – gondoltam, mikor hétfőn reggel Mr.
Morales visszavitt az iskolába.

Aztán eszembe jutott, hogy Mrs. Brisbane azt mondta, baj-
keverő vagyok, és hogy meg fog tőlem szabadulni.

– Spuri, igaz barátom – búcsúzott Mr. Morales, amikor a
26-os teremben letette a ketrecemet. – Soha nem fogom elfe-
lejteni, amit értem tettél.

Alig kezdődött el a hétfői tanítás, Heidi anyukája jött be a
terembe, és közölte az osztállyal, hogy hétvégenként hazavi-
hetnek engem.

– Nos, hányan tudnák vállalni? – kérdezte Mrs. Hopper.

Minden kéz a magasba emelkedett, Mrs. Brisbane-ét
kivéve.

Ezzel együtt a hét kellemesen telt.

90%-osra sikerült a nyelvtandolgozatom, de lefogadnám,
hogy Sayeh 100%-ra teljesítette. A kislány azonban továbbra
sem jelentkezett, pedig megígérte.

Aldóval egyre többet beszélgettünk. Kedden este egészen közel hajolt hozzám, és megkérdezte:

– Spuri, nem gondoltál még rá, hogy jó volna egy barátnő?

Mint a legtöbb hörcsög, én is eléggé zárkózott típus vagyok, szóval ezen még nem gondolkodtam.

– Hát... Nem is tudom – kunkogtam.

– Én nagyon szeretnék egyet – mondta Aldo. – Egy igazán kedves barátnőt.

Annyira megsajnáltam őt, hogy amikor bemutatta a sep-rűegyensúlyozási trükkjét, a szokásosnál is lelkesebben kunkogtam neki.

Szerdán egész nap ő járt a fejemben. Már mindenki elment, de még beszűrődött kintről egy kis világosság, és én a ketrecen kívül kóricáltam. Egy kis hörcsögcsemegét akartam szerezni, remélve, hogy Heidi délelőtt esetleg elszórt valamennyit, amikor enni adott nekem.

Az asztalt újságok borították, és miközben falatoztam, átfutottam a híreket. Az élet minden mozzanata ott állt sorokba szedve az újság lapjain. Az apróhirdetésekből felsorolták, hogy ki született és ki halt meg, sőt még azt is, hogy ki keresi eltűnt házikedvencét (JAJ-JAJ-JAJ). Még vicceket is találtam! Aztán ott voltak a hírek – jók és rosszak, ahogy az már lenni szokott.

No és az a rengeteg hirdetés! Egy csomó üzlet hirdette magát a lapokban! Nem csak kisállat-kereskedés, hanem cipőszalon, élelmiszerbolt, könyvkereskedés, és Ezermesterek Boltja is!

Sőt egyéb hirdetésekre is ráakadtam. Az egyik különösen felkeltette az érdeklődésemet. Íme:

**Éjszaka dolgozik? Magányos?
Szeretne olyanokkal találkozni,
akik hasonló cipőben járnak?**

HOLDFÉNY KLUB

**Azoknak, akik éjjel dolgoznak.
Találkozóinkat hétköznapokon,
napközben tartjuk.**

**Túrák, kirándulások, étterem-, park-, színház-,
mozilátogatások és még sok más program!**

A hirdetés alján volt egy név és egy telefonszám.

Alig mertem elhinni. Ez pontosan az, amire Aldónak szüksége van! Szinte már láttam magam előtt, ahogy boldogan mosolyog, parkokba és színházba jár a Holdfény Klubbal, és a barátnőjével sétálgat, akit ott ismert meg.

De hogy vegyem rá, hogy elolvassa a hirdetést? Az újságot valószínűleg egyszerűen kidobná a szemétkébe. Talán ha kivágnám a hirdetést, és olyan helyre tenném, ahol biztosan meglátja...?

A hörcsögök nem igazán boldogulnak az ollóval, viszont éles fogaink vannak. Eltartott ugyan egy ideig, mire szépen körberágtam az egész hirdetést, de azért tisztességes munkát végeztem. Az újságkivágást a ketrecem mellé állítottam. Aldónak semmi mást nem kell tennie, csak észre kell vennie a papírdarabot, amikor rám néz, azt pedig mindig megteszi.

Aznap este sokkal izgatottabb voltam, mint máskor. Alig vártam, hogy Aldo megérkezzen. Amikor felkapcsolta a vilányt, hangos „helló”-t kunkogtam.

– Neked is szép estét, kis barátom – mondta Aldo, miközben betolta a kocsját a terembe. – Szerintem te forgatsz valamit a fejedben.

– De még mennyire! – próbáltam a lehető legérthetőbben kunkogni.

Odabaktatott a ketrecemhez, és lehajolt, hogy bekukanthasson.

– Na, mi újság, Spuri? – kérdezte.

A szeme azonnal megakadt az újságkivágáson.

– Hé, de hiszen alig látlak ettől a fecnitől – mondta, majd odébb tolt a papírdarabot.

– Olvasd el! – kunkogtam rá hangosan.

Naná, hogy nem értette! Egyetlen pillantást sem vetett a hirdetés szövegére, csak letette a ketrec mellé, és közelebb hajolt.

Szinte már kockásra kunkogtam magam:

– Nézd már meg!

– Nyugodj le, Spuri. Hoztam neked valami finomat – mondta Aldo, majd belenyúlt a zsebébe, és egy kis darab sárgarépat vett elő. – Aldo barátod soha nem feledkezik meg rólad.

Kétségbeestem. Megpróbálsz segíteni egy embernek, az meg rád se bagózik. De, tudjátok, nem adom ám fel olyan könnyen!

Szokásomhoz híven boldogan kunkogtam, amikor bemutatta az egyujjas seprűmutatványt, de közben a Holdfény Klub járt a fejemben, és az, hogy miként juttassam be oda Aldót.

Miután végzett a takarítással, nyomban kimásztam a ketrecből, felvettem az újságkivágást, hogy a füzetembe dugjam, amit aztán a tükör mögé rejtettem. Vigyáznom kellett, nehogy valami gonosz alak (mint például Mrs. Brisbane) kidobja.

Spuri és a nagyvilág

Eljött a cselekvés ideje! Halálos veszélyben forogtam, és csupán egyetlen esélyem és egyetlen fegyverem volt Clemmel szemben: egy gumigyűrű. Nagyon sokáig tartott, de mostanra sikerült ráhúznom azt az etetőm szélére. Már csak annyi dolgom volt, hogy óvatosan kifeszítsem, amennyire csak bírom, és gondosan célba vegyem a hatalmas orrlyukakat.

– Te akartad, szörnyeteg! – visítottam.

Betty G. Birney

számos gyerekműsornak írt epizódokat és több mint 25 gyerekkönyv szerzője. Munkáival sok-sok díjat nyert, köztük egy *Emmyt* és három *Humanitás Díjat* is. Amerikában él a férjével és a fiával.

Tízéves kortól ajánljuk!

1 999 Ft

ISBN 978 963 245 003 2

9 789632 450032

 Könyvmolyképző Kiadó